

דוד פיינשטיין

קביעת מות עם לב פועם — דעת ה"אגרות משה"

ר"ח כסלו תשנ"ג

כבר כתבתי שמה שכתב אאמו"ד זצ"ל בא"מ יו"ד חלק ג' סימן קלב היא תשובה אמיתית ואין להרהר אחריה שאין בה שום חשש זיוף וכן הוא דעתו ואיזה פרטים דשם שמעתי ממנו ממש ומה שכתבתי באיגרת של ג' פ' שמות תש"ן לא חזרתי ממנו ואין צורך לחזור ולחזור כל פעם שאיזה אדם טוען שאין תשובה זו אמת או איגרת זו אמת ואני מבקש מכל הרואים איגרת זו שלא להצריך לי לכתוב אחרת.

ממני דוד פיינשטיין

ביום הנ"ל בנוא יארק

לכירור הדברים אם הוא שוכב כמת ואין בו שום תנועה אף שהלב פועם מאחר שאינו נושם הוא כמת גמור זה נוסף אדלעיל ליותר בירור

דוד פיינשטיין

RABBI MOSES FEINSTEIN
435 F. D. N. DRIVE
New York, N. Y. 10002

ORegon 7-1222

ב ש ת פ י י נ ש ט י י ין
ר"ם תפארת ירושלים
כנוו יורק

כע"ח

ר"ח כסלו חשמ"ח

למע"כ ירירי הנכבד מוה"ר דר. ש. ש. ש. בנדי שליט"א, נכדו של האי גברא רבא, הגאון מוה"ר ר' ל' זצ"ל, בכרכא שלום וברכה וכו"ס.

אחדשה"ט
הנה נכדי, הרח"ב מוה"ר מרדכי סענדלער שליט"א, דיבר לי כאריכות ככמה סהספיקות והחקירות שנחדש אבל ירירי, מחמת הפסקה שערבאות הראשיות כנוו יארק הכריעו, לקבל "מיחח המוח" כהגדרה מיתה.
למעשה, כפי ששמעתי מחתני, הרב הגאון מוה"ר משה דוד סענדלער שליט"א, הערכאות דק זכרו הגדרה שגם מוצדק לדינא, הגדרה שקוראים "ההארבעה קריטיקאי" שנחשב פשוט כ"מוחך ראשו" ר"ל של הוולח, שהמוח ככר, ר"ל, ממש מחעכל.
וחנה, אף שהלכ ערין יוכל לרחוף לכמה ימים, מ"מ כל זמן שאין להחולח כוח נשימה עצמאית, נחשב כמת, וכדיארתי בחשוכתי כא"מ יו"ד ח"ג טימן קל"כ.
במקרה שניה חולים, או איזו מדינה, יחזיל להחשיב כמתים גם חולים שלדינא חיים, ויחחייכו הרופא שפטל בחולה זה, לצדקת שיסלקו החולה ממכשירי נשימה, הנה מעצם הדין, נחשב כ"חור עברא דנהרא", שהרי בלעדו, יש עוד רופאים שכן יצור, ופ"מ ערין שיסלק עצמו מטיפול החולה, ויטאר ביד הבית חולים לצדוק כרצונם.

אבל במקרה ש, ח חולה יהודי, מחוייב הרופא וה"ה שאר יהודים, לעשות כל שכיכלחט להצילו, אף שדק מצילו לכמה ימים, שהרי כבר הוי כבוסס, וגם אם הצלה זו יחחייב הרופא להוציאו חוץ רב, לשלם להסככה המכשירי נשימה השאר סיפולן, מחוייב כן לעשות, וכפי הגדירי של חארכת חיי שעה.
ואם יהיה איבה, יחיו מחוייבים כן לעשות גם לבגים.
ואסיים בכרכא שנוכה כקרוכ לקידמו כמלואו של "אני ה' דופאין" כביאח מסיח צדקיננו.

כידירוח,

משה פיינשטיין

* מכתב שמסר הנמען, ד"ר בוגדי, בחורף תשנ"ב למשפחת טנדלר.
מכתב זה לא היה ידוע עד למסירתו, עם התעוררות הפולמוס הגדול על דעתו של הגרמ"פ בסוגיית המות המוחי. המכתב הוכתב באיריש ע"י הגרמ"פ ותורגם ע"י התלמיד שהדפיסו, חתנו של הרב מרדכי טוויצקי.
המכתב נקרא במלואו ע"י הגרמ"פ קודם שהוסיף עליו את חתימתו וחותמו.

משה פיינשטיין
 ר"מ תפארת ירושלים
 בנוא יארק

בע"ה

ר"ח כסלו תשמ"ה

למע"כ ידידי הנכבד מוהר"ד ד"ר ש. ש. בנדי שליט"א, נכדו של האי גברא רבה, הגאון מוהר"ד יוסף ברויאר זצ"ל, בברכת שלום וברכה וכט"ס.

אחדשה"ט,

הנה נכדי, הרה"ג מרדכי טענדלער שליט"א, דיבר לי באריכות בכמה מהספיקות והתקירות שנתחדש אצל ידידי, מחמת הפסק שערכאות הראשיות בנוא יארק הכריעו, לקבל "מיתת המוח" כהגדרת מיתה.

למעשה, כפי ששמעתי מחתני, הרב הגאון מוהר"ר משה דוד טענדלער שליט"א, הערכאות רק קבלו הגדרה שגם מוצדק לדינא, הגדרה שקוראים "ההארבערד קריטיראי" שנחשב ממש כ"מחתך ראשו" ר"ל של החולה, שהמוח כבר, ר"ל, ממש מתעכל.

והנה, אף שהלב עדיין יכול לדחוף כמה ימים, מ"מ כל זמן שאין להתולה כוח נשימה עצמאית, נחשב כמת, וכדביארתי בתשובתי בא"מ יו"ד ח"ג סימן קל"ב. במקרה שאיזה בית חולים, או איזה מדינה, יתחיל להחשיב כמתים גם חולים שלדינא חיים, ויתחייבו הרופא שמטפל בחולה זה, לצוות שיסלקו החולה ממכשירי נשימה, הנה מעצם הדין, נחשב כ"חד עברא דנהרא", שהרי בלעדו, יש עוד רופאים שכך יצוו, ומ"מ עדיף שיסלק עצמו מטיפול החולה, וישאר ביד הבית חולים לצוות כרצונם.

אבל במקרה שזה חולה יהודי, מחוייב הרופא וה"ה שאר יהודים, לעשות כל שביכולתם להצילו, אף שרק מצילו לכמה ימים, שהרי כבר הוי כגוסס, וגם אם הצלה זו יתחייב הרופא להוציאו הון רב, לשלם להמשכת המכשירי נשימה ושאר טיפולן, מחוייב כך לעשות, וכפי הגדרים של הארכת חיי שעה.

ואם יהיה איבה, יהיו מחוייבים כך לעשות גם לגויים.

ואסיים בברכה שנזכה בקרוב לקימו במלואו של "אני ה' רופאיך" בביאת משיח צדקינו.

בידידות,

משה פיינשטיין